

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין

לח א מיי פ"ו מהלכות
חובל ומזיק הלכה א
סמג עשין ע טוש"ע ח"מ
ס"י שעת ספק פ:
לכ ב מיי פ"ח מהל'
עברה בחובה הלכה ג
ו"ג מהלכות גניבה הלכה
א ופ"ד מהלכות חובל הלכה
ה סמג עשין ע טוש"ע ח"מ
סמג חכב ספק ד:
ב ג מיי פ"ד מהלכות
רוח הלכה ז ופ"ד
מהלכות סנהדרין הלכה ז
סמג לארץ קמ:
בא ד מיי פ"ד מהל'
סנהדרין הלכה ז:
כב ה ז מיי שם הלכה ז
ופ"ד מהלכות רוח
הלכה ז סמג שם:
כב ז מיי פ"ח מהל' מוק'
ממון הלכה ז

מכה אדם ומכה בהמה. תימה דכריש פ' הנחנקין (לקמן פד:) מוקי להאי קרא במכה אציו ומה שיך צו לחלק בין דרך ירידה לדרך עלייה ויש לומר דהיקושא לאו מההוא קרא נפקא אלא מקרא דלעיל מיינה ואיש כי יכה כל נפש אדם וכתבי בתריה מכה נפש בהמה

נפילה למעלה. גבי לא יהיה אסון ונתן כפולים (שמות כא) דמי ולדות: והא דתנא דבי חזקיה **מפא מדרבי ורבינן.** דרבנן מחייבי ליה מיתה לנתכוין להרוג את זה והרג את זה ורבי מחייב ליה ממון ואילו לתנא דבי חזקיה לא מחייבי ממון ולא מיתה: **מכה אדם ומכה בהמה.** למה והקשו בראי

קרא מכה דהוא ישלמה לנתק והמכה בראי יומת ומשמע דבהמה חייב ממון וכאלס פטור מממון דכתיב בהמה ישלמה ולא אדם והקשו לך הכתוב פטור משלומין של אדם לחיוב משלומין של בהמה מה להלן לא חלקת בין מתכוין. לקמן מפרש ואזיל מאי היא: דרך עלייה לא שיך למתני גבי בהמה אלא משום דכאלס אשכחן זיה חילוק בהורג בשוגג דרך ירידה חייב גלות אצל דרך עלייה בהרימו את ידו פטור מגלות דכתיב (במדבר לה) ויפל עליו וימת דרך נפילה בעיניו: **לפטורו ממון.** כלומר לא חלקת צו שום דה לפטור מן השלומין אלא בכל לדין הוא דמחייבי דרבינן כל מוקי צ"כ (דף כו:) מפעם תחת פלגין לחייב על השוגג כמודד ועל האונס כרלוז ומכה בהמה נוק הוא: **אף מכה אדם.** אין דין פטור משלומין הכתוב צו חלוק לשום דל שיחייב ממון אלא כל שעה פטור מממון בין בשוגג ואין נתכוון דפטור ממיטה בין כמודד ומתכוון דמייב מיתה: **אלא לפטורי**

(א) לקמן פד:) כ"ק לה. כפולות לה. וכלל. (ב) ועי' חקפוט לקמן פ: ד"ה מהלכות. (ג) ועל מנ'. (ד) וסמג. (ה) ועל ג' כ"ק מד: (ו) מהל' (ז) נפשות ז' א: (ח) נפשות כאל:

תורה אור השלם

1. ובי יצאו אנשים ונגפו אישה חרה וצאו ילדיה ואל יהיה אסון עניש יעניש כאשר ישיח עולו בעל האשה ונתן בפלילים: שמוח כא כב ומכה בהמה ישלמה ומכה אדם יומת: ויקרא כד כא

מוסף רש"י

בתורה למעלה. לענין דמי ולדות כתיב ונתן כפולים ותורה י' א' אף כאן מוקי. ומאי נפש דמי הנפש (שם). מכה אדם ומכה בהמה. מכה בהמה ישלמה ומכה אדם לא ישלם אלא יומת. הקוש פטור ממון דמכה אדם לחיוב ממון דמכה בהמה, מה מכה בהמה אין צו חילוק לחיוב. אף מכה אדם אין לך צו חילוק לפטור. מכה בהמה (ועל מייב דלאמרינן צ"כ) פ' ע' תחת פלג לחייב על השוגג כמודד ואונס כרלוז (במחנות לה) כדאמרינן אדם מועד נעלה. אף מכה אדם דפטריה קרא משלומין דכתיב יומת. ועל פטור ואפילו בשוגג הואיל ובמודד שייך מיתה (ב"ק כ"ה) אין צו חייב מיתה באלס (במחנות לה) בין דרך ירידה לדרך עלייה. מדרש דגבי גלות דהורג בשוגג איכא חילוק בין דרך ירידה לדרך עלייה. כדאמרינן במכות שמתה עליה. כל שצריך ירידתו נולד דכתיב יפל עליו, עד שיפול לדרך נפילה (שם). לך עליה. שהסתי בהגהת ידו או שחתי בהרבו מלמטה למעלה (שם). או: שהרגו כלומר יד בהרימו הגוף. דק"ל לפטור מגלות, אפילו הכי פטור משלומין (ב"ק לה) כל חייבי מיתות שנתערב זה בזה. ואין ידוע איה מהן בקלה ואיה מהן בחמורה. יידונית בקלה. שאין אמה רשאי למשך את בקל לענש חמור שלא מחייב צו (פדושין יב). לא נתנה למגדף. מנכר את השם והוא נפקלה דכתיב (ויקרא כד) והוא את המקלל וגו' ורעבודת כוכבים. שהן עבירות חמורות (רע"ד שם). כמיתת בעלים. אס' היה דתן חייב מיתה צ"ד. כך מיתת השור. דהאי נעלוי יומת (שמות כא) קרא ימרה לך דרשה ולא דמחייב קטל (רע"ד ב.)

מחייב לחייב ממון אלא פשיטא אלא פשיטא שאין מתכוין לזה אלא לזה וקתני לחייבו ממון אלא לפטורו ממון ואי בר קטלא הוא מאי איצטרך למיפטריה ממון אלא לאו שמע מינה לאו בר קטלא הוא ולא בר ממונא הוא: **מתני' ירוצה שנתערב באחרים כולן פטורין ר' יהודה** אומר כונסין אותן לכיפה כל חייבי מיתות שנתערבו זה בזה גידונין בקלה **הנשקלין** בנשרפין ר' שמעון אומר גידונין בסקילה שהשריפה חמורה וחכמים אומרים גידונין בשריפה שהסקילה חמורה אמר להן ר"ש אילו לא היתה שריפה חמורה לא נתנה לבת כהן שונתה אמרו לו אילו לא היתה סקילה חמורה לא נתנה למגדף ולעובד עבודה כוכבים הנשרפין בנחנקין ר"ש אומר בסיף וחכ"א בהנך: **גמ' מאן אחרים אילימא אחרים כשרים פשיטא ותו בהא לימא רבי יהודה כונסין אותן לכיפה (סימן בשר"ק) א"ר אבהו אמר שמואל הכא ברוצה שלא נגמר דינו שנתערב ברוצחים אחרים שנגמר דינו עסקינו רבנן סברי ואין גומרין דינו של אדם אלא בפניו הלכך כולן פטורין ור' יהודה מיפטרניהו לגמרי נמי לא כיון דרוצחין נינהו הלכך כונסין אותן לכיפה ריש לקיש אמר באדם דכולי עלמא לא פליגי דפטריה אבל הכא בשור שלא נגמר דינו שנתערב בשורים אחרים שנגמר דינו קמיפלגי רבנן סברי כוכמיתת בעלים כך מיתת השור ואין גומרין דינו של שור אלא בפניו הלכך כולן פטורין ור' יהודה סבר כונסין אותן לכיפה אמר רבא א'**

ינתינה למעלה מה להלן ממון אף כאן ממוק אמר רבא האי דתנא דבי חזקיה מפא מדרבי ומפא מדרבנן דתנא דבי חזקיה מכה אדם ומכה בהמה מה מכה בהמה לא חלקת בה בין שוגג למוזר בין מתכוין לשאינו מתכוין בין דרך ירידה לדרך עלייה לפטורו ממון אלא לחייבו ממון אף מכה אדם לא תחלוק בו בין שוגג למוזר בין מתכוין לשאינו מתכוין בין דרך ירידה לדרך עלייה לחייבו ממון אלא לפטורו ממון מאי שאין מתכוין אילימא שאין מתכוין כלל היינו שוגג אלא פשיטא שאין מתכוין לזה אלא לזה וקתני לחייבו ממון אלא לפטורו ממון ואי בר קטלא הוא מאי איצטרך למיפטריה ממון אלא לאו שמע מינה לאו בר קטלא הוא ולא בר ממונא הוא: **מתני' ירוצה שנתערב באחרים כולן פטורין ר' יהודה** אומר כונסין אותן לכיפה כל חייבי מיתות שנתערבו זה בזה גידונין בקלה **הנשקלין** בנשרפין ר' שמעון אומר גידונין בסקילה שהשריפה חמורה וחכמים אומרים גידונין בשריפה שהסקילה חמורה אמר להן ר"ש אילו לא היתה שריפה חמורה לא נתנה לבת כהן שונתה אמרו לו אילו לא היתה סקילה חמורה לא נתנה למגדף ולעובד עבודה כוכבים הנשרפין בנחנקין ר"ש אומר בסיף וחכ"א בהנך: **גמ' מאן אחרים אילימא אחרים כשרים פשיטא ותו בהא לימא רבי יהודה כונסין אותן לכיפה (סימן בשר"ק) א"ר אבהו אמר שמואל הכא ברוצה שלא נגמר דינו שנתערב ברוצחים אחרים שנגמר דינו עסקינו רבנן סברי ואין גומרין דינו של אדם אלא בפניו הלכך כולן פטורין ור' יהודה מיפטרניהו לגמרי נמי לא כיון דרוצחין נינהו הלכך כונסין אותן לכיפה ריש לקיש אמר באדם דכולי עלמא לא פליגי דפטריה אבל הכא בשור שלא נגמר דינו שנתערב בשורים אחרים שנגמר דינו קמיפלגי רבנן סברי כוכמיתת בעלים כך מיתת השור ואין גומרין דינו של שור אלא בפניו הלכך כולן פטורין ור' יהודה סבר כונסין אותן לכיפה אמר רבא א'**

זה ונתתה נפש ממון והשתא קמ"ל תנא דבי חזקיה דכמו נתכוין להרוג את זה והרג את שמתכוין פטור ה"ג שאין מתכוין להכרי מייתי לה בשמעתין ובין דרך ירידה אמה לשמעינן דכמו דכתיב עלייה לזה נתנה שגגתו לכפרה לזה שקלינן מיינה ממונא ולפטריה הכי נמי דרך ירידה אע"ג דנתנה שגגתו לכפרה ולפטור מוד נמי איצטרך ויש טועין לומר להפך לפטור שוגג דרך עלייה כמו דרך ירידה אצל באלו נערות מוכחא סוגיא כמו שפירשתי בשמעתין לזה יהיה אסון: **בשור שלא נגמר דינו בוי.** והשתא לרבנן כולן פטורין משום דאין גומרין דינו של שור אלא בפניו ור' יהודה סבר כונסין אותן לכיפה ריש לקיש אמר באדם דכולי עלמא לא פליגי דפטריה אבל הכא בשור שלא נגמר דינו שנתערב בשורים אחרים שנגמר דינו עסקינו רבנן סברי ואין גומרין דינו של שור אלא בפניו הלכך כולן פטורין ור' יהודה סבר כונסין אותן לכיפה אמר רבא א'

זה ונתתה נפש ממון והשתא קמ"ל תנא דבי חזקיה דכמו נתכוין להרוג את זה והרג את שמתכוין פטור ה"ג שאין מתכוין להכרי מייתי לה בשמעתין ובין דרך ירידה אמה לשמעינן דכמו דכתיב עלייה לזה נתנה שגגתו לכפרה לזה שקלינן מיינה ממונא ולפטריה הכי נמי דרך ירידה אע"ג דנתנה שגגתו לכפרה ולפטור מוד נמי איצטרך ויש טועין לומר להפך לפטור שוגג דרך עלייה כמו דרך ירידה אצל באלו נערות מוכחא סוגיא כמו שפירשתי בשמעתין לזה יהיה אסון: **בשור שלא נגמר דינו בוי.** והשתא לרבנן כולן פטורין משום דאין גומרין דינו של שור אלא בפניו ור' יהודה סבר כונסין אותן לכיפה ריש לקיש אמר באדם דכולי עלמא לא פליגי דפטריה אבל הכא בשור שלא נגמר דינו שנתערב בשורים אחרים שנגמר דינו עסקינו רבנן סברי ואין גומרין דינו של שור אלא בפניו הלכך כולן פטורין ור' יהודה סבר כונסין אותן לכיפה אמר רבא א'

זה ונתתה נפש ממון והשתא קמ"ל תנא דבי חזקיה דכמו נתכוין להרוג את זה והרג את שמתכוין פטור ה"ג שאין מתכוין להכרי מייתי לה בשמעתין ובין דרך ירידה אמה לשמעינן דכמו דכתיב עלייה לזה נתנה שגגתו לכפרה לזה שקלינן מיינה ממונא ולפטריה הכי נמי דרך ירידה אע"ג דנתנה שגגתו לכפרה ולפטור מוד נמי איצטרך ויש טועין לומר להפך לפטור שוגג דרך עלייה כמו דרך ירידה אצל באלו נערות מוכחא סוגיא כמו שפירשתי בשמעתין לזה יהיה אסון: **בשור שלא נגמר דינו בוי.** והשתא לרבנן כולן פטורין משום דאין גומרין דינו של שור אלא בפניו ור' יהודה סבר כונסין אותן לכיפה ריש לקיש אמר באדם דכולי עלמא לא פליגי דפטריה אבל הכא בשור שלא נגמר דינו שנתערב בשורים אחרים שנגמר דינו עסקינו רבנן סברי ואין גומרין דינו של שור אלא בפניו הלכך כולן פטורין ור' יהודה סבר כונסין אותן לכיפה אמר רבא א'

זה ונתתה נפש ממון והשתא קמ"ל תנא דבי חזקיה דכמו נתכוין להרוג את זה והרג את שמתכוין פטור ה"ג שאין מתכוין להכרי מייתי לה בשמעתין ובין דרך ירידה אמה לשמעינן דכמו דכתיב עלייה לזה נתנה שגגתו לכפרה לזה שקלינן מיינה ממונא ולפטריה הכי נמי דרך ירידה אע"ג דנתנה שגגתו לכפרה ולפטור מוד נמי איצטרך ויש טועין לומר להפך לפטור שוגג דרך עלייה כמו דרך ירידה אצל באלו נערות מוכחא סוגיא כמו שפירשתי בשמעתין לזה יהיה אסון: **בשור שלא נגמר דינו בוי.** והשתא לרבנן כולן פטורין משום דאין גומרין דינו של שור אלא בפניו ור' יהודה סבר כונסין אותן לכיפה ריש לקיש אמר באדם דכולי עלמא לא פליגי דפטריה אבל הכא בשור שלא נגמר דינו שנתערב בשורים אחרים שנגמר דינו עסקינו רבנן סברי ואין גומרין דינו של שור אלא בפניו הלכך כולן פטורין ור' יהודה סבר כונסין אותן לכיפה אמר רבא א'

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין

פ.

עין משפט
נר מצוה

א) תמורה ל: ע"ז כד.
ב) ע"ז מע. פסחים כו.
חולין נח. תמורה לא.
ג) ע"ז לע"ב. ד) מעילה
י: א) נלעל טו.
ו) פסחים כב: קדושין יו.
ז) ב"ק מהל. ח) ז"ל והל.
ט) ז"ל לחין. טו) ונחמס
עד.

מוסף רש"י

ולד הנגזרת אסור. פרה
שנחה ישראל כשהיא
מנוצרת ונת. ולד פסול
לקרבן. היא וילדה נבחר.
ונתה שנת בעד אחד או
ע"פ הכעלים שהיו מעתה
ואין עדים בדבר אינו נסקל.
ואמרינן בזה שנת בעד
האלן הולא את המקלה.
וכן האלן וי"ו ימיה להולא
את הטומא ע"ז כד. זה
זה גורם. הוכר שכה על
בכמה זו היא גרמו לול
שכה. והיא גרמוהו אסור
והימך. ולדני מותר ואמו
אסורה (תמורה כ).

אי הכי הא דמיני עלה וכו'. בין לריש לקיש בין לשמואל קא מוחיב. אי הכי דמיני אחרים דמתני' לרובא דקאמר והאי רובא שנתערב בהוכר ולבסוף נתערב קאמר הא דמיני עלה דברייתא הכי רובא שנתערב בזהריס כולן פטורין אמר רבי יוסי אפילו אנא חלפתא ביניהן כולן פטורין מאי אפילו דקאמר ר' יוסי: **אלא אמר רבא**. בשלא הוכר לביית דין קאמר כגון שנים עומדין ולא חז' מצינייהם ואין יודעין אי זה מהן זרקו שניהם פטורין אמר רבי יוסי אפילו אנא חלפתא ביניהם שהכל פטורין מאי אפילו ולא זרקו לא מחייבינן לאידך משום האי חזקה ובהא אפילו רבי יהודה מודה ורבי יהודה דאמר כונסין אותן לכיפה לא עלה קאי אלא הכי קאמר מ"ק ומסורי מחסרה מתני' והכי קמי זשור שנגמר דינו וכו' סוקלין אותו דהא על כרחין כולהו אסרי בהנאה ואין הפסד לבעלים בסקילה הלכך סוקלין אותם כדי שמתקיים מנות סקילה במחויב בה: **כונסין אותן לכיפה**. שא"ל לסקולן שלא להטריח ב"ד אלא כונסין אותן בחזר והם ממיס ברבע: **והתניא**. בניחומא: ולדה מותר. לקמן מפרש לה: **ולדה אסור**. דעובר ירך אמו הוא וגם הוא נאסר בגמר דין אמו: **ואמא רבא ולד הנוגסה אסור**. דהקדמה כגון שנגחה על פי עד אחד או על פי הבעלים דמתסרא

הקבוע למוצא כדאי' התם אכל זעלמא אמרינן דייכבשניהו ונייניד ומטעם זה היה אומר רבינו תם דנראה להמיר דרוסת הזאב ברוב דמעשים בכל יום דאכיס טורפין זה מן העדר דרועה מזיל הצהמה ושרינן לה אע"ג דבעלי חיים חשיבי וכן ברוב עופות דרוסין אווזין ומרגנולין דמותין והיכא דנתערב ברובא דחייבין דפטרינן אפילו ניידי ולא אמרינן כל דפריש מרובא פריש לאו פטורין דמישטרו בהנאה קאמר אלא פטורין דלא אטרחהו כי דינא להורגם דכתיבת זעלים כך מיתא השור ועוד דלא לימי לאיחלופי בחדש דבחדש כולי עלמא לא פליגי דפטורי מדע דלרבי יהודה אמאי כונסין אותן לכיפה ועבד זכר בעלי חיים ומקלקל חזירו וכיפתו אדרבה לעירפניהו בקופין וליקברינהו אלא ודאי אמי לאיחלופי בחדש ועבדי היכירא וכן לרצנן עבדו היכירא דפטרינן להו ולא חיישינן לתקלה אכל צמתי' דזבחים חיישינן לתקלה טפי דאיכא כמה ספק איסורין לפי שהן מוקדשין כגון ד) רצנן על גבי השור וכל חזירו ורצנן דקדושין דף נה. וסמיכה על גבי ראש גדי וטלה וחלצ מוקדשין על גבי מכמו דשרי בשור הנסקל לפי שאינו דרך הנאה (פסחים דף נד:) ועוד דאיכא איסור מעילה דהוה דבעילה צמיתה הלכך כולן ימותו ואלס תתמה כיון דאיסורי הנאה ניניהו הני דשמעתין אמאי לא

תקינן בהו רצנן מיתה וזיקיקו להורגן וכי זיקיקו ב"ד להרוג כל איסורי הנאה הכי הוואז והארי דמוקי לה ר"ל והוא שהמיתו ואסורין בהנאה ולא תקינן להו מיתה אלא אמרו כל הקודם להורגן וזה ופרין רבא היינו דקמני עלה אפילו אנא חלפתא ביניהן אלא אמר רבא שנים כו' ואפילו אנא חלפתא דלא תלינן ביה שהרג אכל בשוורים אותן שיש לתלות בהן שהרגו חייבין ומשום ובערת הרע מקרבך ועוד אומר ר"ת דשור הנסקל אינו נאסר מחיים ופי' דכולהו ההיא שמעתא דממשמע שנאמר סקול יסקל איני יודע שהיא נכילה ונכילה אסורה באכילה מוכחת כן וסוגיא דפ"ב דקדושין (דף טו.) כל כפור טהורה לרבות את המשולחת וזה אשר לא תכלכו לרבות את השמוטה ופרין ואיפוך אלא ומשני לא מנינו בעלי חיים אסורין פירוש שלא יהו מותרין כששוחטין זר מאלו שעומדין והוקלו למזותן ולכן אין לאסור משולחת לומר דהל עליה איסורא לאחר שילוח לישחט ולאסורה באכילה כדן שאר עופות טמאין דכתיבי בקרא ופרין (והוא) רובע ונרבע דאיסורו מחיים פי' דמחיים אסור לשוחטין ולאסורין לגבוה ומשני הני מילי לגבוה אכל להדיעו שרי והרי רובע ונרבע בעדים דמחיים אסורי דמחיים חל עליהו האיסור לישחט ואם שחטן אסורין אף אני אביא משולחת ומשני רוב בעלי חיים קאמרינן ואם כן דאין שור הנסקל נאסר כל זמן שהוא חי שור שלא נגמר דינו שנתערב בשוורים אחרים שנגמר דינם כולם פטורין ומותרין בגזירה ועודה עובדה אין כאלו עובדי הדין כיון דפטורין מקילה מיהא לכשישחטו או ימותו יהו אסורין בהנאה והא דאומר שלהי פרכ ד' וה' (ב"ק דף מה. ושם) דשור שנגמר דינו מכור אינו מכור אפילו לרדיא היינו משום דאסור לענות דינו ומנוה לסקולו ועד דאין לו מכר (ו) ואין לו בעלים והולוקח אין יכול לזכות בו יותר משאר אדם אכל כי לא נגמר דינו מכור מכור לשחיטה אי נמי לרדיא דמני לערוקו לאנחא וכי שחיט ליה לאחר שנגמר דינו אסור באכילה כך נראה לר"ת וקשה דבשלהי פ"ק דערכין (דף טו.) משמע דשור הנסקל נאסר מחיים גבי האשה שמתה והינן בשערה דמפרש התם זו מיתתה אוסרתה וזו גמר דינה אוסרתה ויש לפרש גמר דינה כלומר מחיים חל עליה איסור שאסורה אפילו שחטה דעבדה כעין בשר וזו מיתתה אוסרתה ואין עליה שום איסור מחיים ויש ראייה דלא נאסר מחיים מהא דתניא דמנוצרה (ב"ק דף עא. ושם) וצדק אלו נערות (וכמויות דף נג.) גג שור הנסקל וטבחו משלם תשלומין ארבעה וחמשה דברי רבי מאיר ואמאי הא לייתה במכירה וקאמר ריש לקיש התם צמיתה כל שיטנו צמיתה ישנו צמיתה וכו' והוא הדין דכל שאינו צמיתה אינו צמיתה אלא אי שרי בהנאה ניחא שיכול למוכרו לרכוש עליו עד בית הקפילה או ליהנות בו מעט עד אותה שעה או אם היו בית דין מתעללין בסקיילתו ומיהו מה שאומר ר"ת דאין לו מכר ואין לו בעלים זה לא יתכן ומה שפסק ר"ת בעדר שיש בו זה אחד ספק דרוסה דשרינן מטעם דכל דפריש מרובא פריש לא יתכן דיש לאסור גזירה שמא יקח מן הקבוע אלא היכא דפריש מאליו כגון צממא ביד נכרי אלא אם נאסר דתערובת ופירש לא אמרינן מרובא פריש ואם יש בעדר ספק דרוסה אפילו אחד צריצוא ימותו כולן תדע דבעת של ע"ז שנתערבה צריצוא כולן אסורות וצפירשה אחת מהן פליגי רב ושמואל ט"ז אסרת או לא אכל בהיהא גופא לא פליגי דכ"ע מודו דאסירא וכל איסורי הנאה שפירשו מתערובת אסורין ולא אמרינן מרובא פריש וטעמא גזירה שמא יקח מן הקבוע ל"ש חולין ל"ש קדשים ומיהו יש ליישב דברי ר"ת דשאני צ"ח כיון דאפשר ע"ז יוכבשניהו וניינידן ור"ת ואמאי תנן ימותו לימא ירעו עד שיסתאבו שהרי כמה קדשים אמרינן בהו ירעו ולא חיישינן לתקלה וצפיא אמר ברובע ונרבע ירעו ולכשיסתאבו יפדס וישחטם ויכלו מטעם כל דפריש מרובא פריש וי"ל דלא עבדינן תקנה צריעה כיון דלאחר רעייה נמי לא משתרי אלא מטעם כל דפריש: **ואחרים באחרים בו**. הכא אין לחוש אי גרם לאסר ספק ספקא דהך צריעה כ"י יהודה אמאי וצ"פ התערובות (ומהם דף עד. ושם) מסקינן דר' יהודה אסר ספק ספקא אפילו בשאר איסורין אכל צמתי' דכל הכלמייס (ע"ז מט.) ובגמ' ערלה (פ"ג מ"ו) לא גרסינן ואחרות באחרות מדפריך צ"פ התערובות על שמואל דאסר ספק ספקא מצרייתא שמתרת ולא משכה דקאי כשמואל אלא רבי יהודה ויש מפרש דמייירי שנתערבו כל האחרים באחרים דליכא אלא חד ספקא וגרס נמי התם ואחרות באחרות וכ"ת מה לי נתערב בפעם אחת מה לי ב' פעמים אינטרין משום דאיכא תרי רובי דכתיבת צ"פ דכתיבות (דף טו.) דבעי רוב העיר ורוב סיעה ושרינן אפילו בעיר קטנה ואין הולכים אחר רוב העיר גרידתא אפילו גדולה כאלטוביא:

